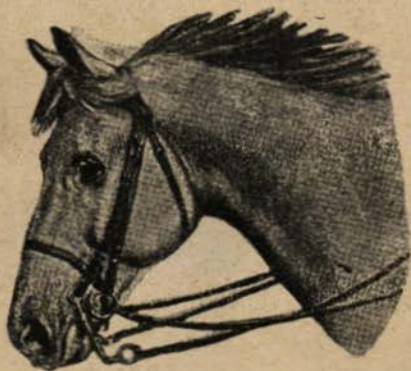

Герда.

А. Мирская.

Тя бѣше чудна красавица: била, цѣла изтъкана отъ нерви, съ тънки ноздри и голѣми, добри, красиви черни очи. Наричаха я Герда. Господарѣтъ ѝ, стариятъ Валдковски, я подари на своя внукъ Женья, и Герда се броеше кобилка на

Женья, но въ сжщность Герда почти не познаваше своя владѣтель: тя обичаше и се подчиняваше само на коняра Едди Щокманъ, русокося момъкъ, и го познаваше по гласа. Тя обичала още смѣлата дѣвойка, която сегисъ-тогисъ дохождаше въ конюшната, дѣвойката съ кжситѣ кѣдрави коси, съ матово умно личице и съ огромни черни очи, — дѣвойката, която винаги покриваше съ цѣлувки красивата, горда глава на кобилата.